

Cesta pro pěšáky (zde jsou cýglisti ochuzeni o mnohé) byla jakýmsi nakombinováním cesty na Sv. Máří na Šumavě, která se nenápadně v průběhu změnila v cestu na Milešovku a v závěru jste měli dokonce pocit, že se škrábete na Lysou horu (ta šílená cesta z Ostravice), vrcholek pak svou náhorní planinkou připomíná stolovou horu Ostaš.

Vedle rozhledny je krásné jezírko, které jsem obdivovala. Kdybych věděla, že se nejedná o jezírko, ale o zatopenou štolu na stříbro, kterou nečekaně voda zaplavila tak, že nikdo neměl úniku, můj obdiv by tak velký nebyl. Počasí nás má rádo, takže nás nechalo rozhlédnout a až poté nebe vylilo dolů kýble vody, což jsme přečkali v hospůdce nad čajem, kávičkou a Ešus nad rohlíkem. Ten ho posilnil zřejmě natolik, že při sestupu popadnul opět jakési poleno a zvesela s ním mlátil kolem sebe. Bez ohledu na to, zda trefí či netrefí někoho z nás.

Zpáteční cestou jsme míjeli Tisské stěny a to bychom ani nebyli my, abychom se nezastavili a nešli je prozkoumat. A moc dobře jsme udělali. Protože (snad nikoho neurazím) tyhle pískovcové skály jsou ty nejkrásnější, které jsme měla zatím možnost poznat. Adršpach, Teplické, Broumovské - krása. Ale tohle je něco úžasného. A navíc - máte tady absolutní volnost pohybu, nespočet cestiček, které se protínají, můžete chodit hodiny a hodiny a pořád půjdete novými místy.

Navrch nádherně uklizeno (jak jsem zjistila, obec zapojuje místní nezaměstnané), čistoučko a příjemno. Že příjemno může potvrdit i Zrzavohubec, který opět neodolal a spatřiv domeček s okénkem, kde se prodávají lístky při vstupu z druhé strany stěn, musel, prostě musel si jít nakoupit. Nic nedbal na to, že zde se prodávají jenom lístky a suvenýry. Ne. On jednou našel zase okénko s obsluhou a tak si pod něj sednu a spustil své obligátní árie.

Výsledek byl ten, že paní prodavačka, mu věnovala svou poslední miňonku (trochu se tedy bála, jestli jí s miňonkou Ešus nezblajzne i ruku, ale byla statečná). Aby toho nebylo málo, celý ten tyátr pozoroval manželský pár, který seděl na lavičce opodál a dobře se bavil. Když Ešus vdechnul vyžebrou miňonku, pán prohlásil, že ho to mrzí, že už se do té své tatranky teda pustil, ale že ji mile rád Ešusovi přenechá.

Hambou jsem se propadala! Nikoliv tak Ešus. Zcela bez skrupulí šel a nabízenou tatrunku vdechnul taky. Poděkoval obvyklou poklonou a šel se věnovat své oblíbené činnosti - lítání po schodech. Těch tady je opravdu hodně. Ešusovi jsme se různě schovávali, posílali si ho mezi sebou a mátlí jsme ho ozvěnou. Podle jeho názoru to byl báječný výlet a já s ním nemohu než souhlasit.

Na druhý den jsme měli naplánovanou další návštěvu - jeli jsme se podívat na Zdenu. Kdo má na Zvířetníku načteno o slečně české strakáčové jménem Bona, ví o kom je řeč. Návštěva byla domluvena na odpoledne a tak jsme si naordinovali výlet v blízkém okolí návštěvy a to do: Jiřetín pod Jedlovou - na Křížovou cestu a potom na Tolštejn. Musím tedy přiznat, že Křížová cesta - jak je moc hezká, tak je taky pěkně hezky do kopce.

Ešus capal spořádaně u nás, já si prohlédla sochy a nahoře kostelík. U kostelíka byl Ešus potěšen, že není jediným tvorem na světě, který pravidelně dostává céres. Potkali jsme se tam totiž se skupinou dětí a jedná černá ovce dostávala zrovna od vedoucí takové kapky, že mi toho špunta až bylo líto. Je ovšem pravda, že milý špunt si z toho zas tak moc nedělal, byl to evidentně zkušený praktik a pěkné číslo.

Pokračovali jsme dál, nahoru na Jedlovou k rozhledně. Kousek před vrcholem na nás nebe tak trochu vylilo opět zásoby vody a vypadalo to, že bychom to i otočili. Nebylo se ani kde schovat, protože v restauraci nebylo plno, tam bylo přímo natřískáno. Sváču jsme si tedy dali v lese, kde na nás tak nepršelo a naštěstí jsme se rozhodli pokračovat. Naštěstí. Protože tak nádhernou cestu, jakou jsme šli jsem nikdy neviděla.

Vedla krásným bukovým lesem, nikde nikdo. Až najednou ničehož nic, uprostřed toho lesa nádherné roubené stavení či spíše celý statek. I se zvoničkou. Neumím to popsat, ale zkrátka to místo je to nej místo na světě, tam jsem nechala srdce, které vždycky tlouklo pro Šumavu. Teď zůstalo v Lužických horách, místě nepřeturistovaném a dokonale půvabném.

Kdo ještě neobjevil Lužky, tak si pospěšte. Tak útulno, myslím, jinde nemají.

Když jsme dorazili pod Tolštejn, čekalo na nás zase malé překvápko. Svět je opravdu malý a tak jsme opět potkali Zanu a Františka. Tentokrát už nebylo pochyb, kdo je kdo a nekonalo se nesmělé okukování. Jen byla škoda, že my jsme byli na příchodu a Zana s Františkem na odchodu. Vyšplhali jsme nahoru, dali si polévčičku, pivíčko a já kávičku. Zatímco jsem kafovala, David vystoupal až nahoru - byl prozíravý a zakoupil jen jednu vstupenku. Dobře udělal, páč těch výšek tolik nemusím.

Cestou ke Zdeně jsme se stavili v Krásné Lípě a! Tady mám další doporučení - mají tam VY-NI-KA-JÍ-CÍ ZMRZKU! Pokud se tam někdy budete vyskytovat, nesmíte si ji nechat ujít. Mají ji na náměstí, pod podloubím. Točí ji do obrovských kornoutů - z takového toho starého přístroje!! Natočí vám tunu zmrzliny (báječné, vanilkové, mňam!), přidají k tomu půl tuny skvělé šlehajdy, posypou to griliášem a polijí skvělým karamellem. Hotova mana nebeská! Můžete mít hlad jak čtyři, dáte si tuhle nádheru a týden nebudete muset jíst.

Když jsme dorazili ke Zdeně, měl Ešus obří radost, protože konečně zas po nekonečně dlouhé době (asi tři dni) viděl babu! A jakou fešnou babu. Jen je hošík prostě kapek hrrr, takže chudák Bonyinka nevěděla chvílemi co si o něm má myslet: "Je to tornádo? Šílenec? Pes? Ne, pes to být nemůže, ti takhle pitomí nemůžou být! Musí to být stoprocentně šílenec!" A nebyla daleko od pravdy. Protože postupem doby se Ešus od cvoka prostě propacoval na supermagora.

Pak Bonynce otrnulo a já nestačila stíhat v obavách, aby v tom trysku něco v tak útulně a přírodní zahradě nezničili. Byla jsem Zdenou odmávnuta, že si rozhodně starosti dělat nemusím. Což mi přeci jen chvíli trvalo. Pak se mi podařilo Ešusa na chvílilinku zklidnit a

zabavit ho cirkusováním, takže předvedl své oblíbené povely, jako třeba Poklona pane Khón! apod., čímž dokonale Bonynku utvrdil v tom, že je to prostě magor. Protože nikdo normální se takhle producírovat nemůže.

Netrvalo ale dlouho a přišla Bonynčina chvíle. Bylo to v momentě, kdy páníčci přinesli tu, prý, největší psí úžasnost. Laserové ukazovátka! Bonča nasadila naprosto uchvácený výraz a vyrazila na lov. Kam šla červená tečka, tam šla Bony. Myslím, že by byla ochotná si polštářky na nožkách ušoupat a kdyby to páníčky nepřestalo bavit, lítá za tou úchvatností doteď. Byl to moc příjemný večer. Páníčci si debužirovali při grilování, čoklíci měli svou vlastní společnost a zábavu a čas krásně plynul. Při zpáteční cestě do Mikulášovic jsme v lese potkali laň. Naštěstí to byla laň rozumná a znalá dopravních pravidel, takže nehodlala neukázněně přecházet, ale přeběhla s dostatečným předstihem

Pak už jsme se přesouvali dál. Těsně před přesunem jsme si ještě dali kávičku a Ešus měl ještě jednu možnost zalaškovat si s fešnou boxerkou Blondie. Já jsem nelaškovala, páč mně osobně došel humor v momentě, kdy mi v zádech udělalo lup a já viděla všechny svaté. Zrovna v den, kdy přejíždíme. Cesta autem byla tak trochu utrpení, ani jsem se cestou moc nekochala. Snažila jsem se sedět nějak smysluplně, aby záda neprotestovala. Když jsme dorazili na Liberecko do Hrabětic, vysápala jsem se z auta, David vynosil věci do pokoje, kde jsme byli ubytovaní a já si řekla, že pohyb mi pomůže ze všeho nejlíp.

Už párkrát jsem to takhle rozchodila, tak to snad zabere zase. I vyrazili jsme k vodní nádrži Josefův Důl. Vražedná (pro mě), ale moc hezká (pro všechny) cesta. Cestou jsem vytvářela hesla jako např.: "Žofrééé, obě děti jsou po Tobě! Obě kulhají!" apod. (Angelika, markýza andělů promine, ale humor prý léčí, tak jsem to zkusila). Belhala jsem se fakt hůř než ten Geoffrey. Ten proti mně chodil jak modelky po molu.

Pod nádrží jsme odbočili doprava (A teď odbočím i já a zeptám se - zkoušel jste někdo s bloknutými zády, jít se vyčůrat do křovíčka? Zaplaťbůh, že nikdo kolem nešel, páč by tutově jinak zavolali mravnostní. Co se totiž z toho křoví linulo za vzdychání a úpění, to by si nikdo nemohl vykládat jinak než velmi jednoznačně :-)) Moc dobře jsme odbočili, terén mě sice mučil, ale myslím, že na druhou stranu to i pomáhalo, ale hlavně! Ta krása! Šli jsme podél nádherného potoka a já musela fotit a fotit! Kdo vynalezl digitální foťáky, tomu budiž udělena Nobelovka. Můžu se teď díky němu kochat a kochat.

V Josefově Dole jsme dospěli (Jak se druhý den ukázalo, moudře jsme dospěli. Zkrátka ještě štěstí, že David nedal na moje hučení, že to už nemůže být daleko. Může!) k názoru, že vodopády na Jedlové, které jsme ještě chtěli stihnout (JÁ! já jsem je chtěla stihnout), necháme na další den. V místním baru mi napověděli kudy máme jít domů a když mi řekli počet km... upadly mi nohy. A to jsem ještě nevěděla, že to je celou cestu do kopce. Krpálovitýho kopce. Sakra proč já furt lozím někde do kopce?

Večer jsme si d'obla prášek a ráno skoro jako křepelka vyrazila konečně! na ty vodopády. A to zase byla nádhera. Taková nádhera, že jsem ji hned po návratu doporučila Zadě, která asi o 14 dní později jela stejným směrem. Však taky je co doporučovat. Opět zcela opuštěný kraj a nádherná divoká příroda. Šli jsme si tak sami a já si říkala, že takhle nějak musí vypadat Srdce krajiny zmiňované v knížce Čas vlků. Nejdřív jsme narazili na Malé vodopády a už ty stály za to! A to jsem ještě netušila, jaká perla na mě čeká až úplně nahoře. Když jsme prošli úzkou stezičkou čekala na nás opuštěná nádhera.

Objevilo se před námi kouzelné místo jehož atmosféra byla ještě umocněna tím, že jsme tam opravdu byli sami. Mohla bych tam být hodiny a hodiny. Ešus lítal nadšeně prostorem jak urvaný satelit a když viděl, jak se snažím vylovit si ten nej, nej oblázek, šel si taky pro nějaký a hrál si na potápku. Zpátky se mi vůbec nechtělo. Dole si ještě Ešusák zařadil v říčce - hodila jsem mu butrák do tůňky a on z ní vytvořil jezero.

Při zpáteční cestě jsme se ještě rozhodli navštívit rozhlednu Štěpánku. Tedy David navštívil rozhlednu, já po vystoupení nahoru objevila pod rozhlednou krámařství (prodávali tam fůru cetek) a objevila báječný čarodějnický prsten. Ešus taky objevil. Okénko. Takže si šel opět nakoupit. Už dospěl i do stádia, že si netrvá na tatrankách. Může to být už jakákoliv sušenka. Hlavně, když je čím se nefutrovat. A když je toho hodně.

Tady bylo, protože pan prodavač objevil, že tam má tři prošlé sušenky. Ty byly kupodivu pro Ešusa zajímavější, než prodavačova fenka sibiřského husky. Nu, ona byla taková plachá a Ešus možná usoudil, že by se taky jednou mohl chovat trošku normálně (když pominu ten cirkus pod okýnkem pana prodavače, co tam vyrobil). Když David slezl dolů a já se zahřála grogem (ještě, že nejsem řidič :-)), zjistili jsme, že jestli okamžitě nevyrazíme zpátky, přepadne nás bouřka. Bylo to o fous a do auta jsme dorazili řádně promoklí.

Usušili jsme se, ráno zabalili a vyrazili směrem na Prahu. Tam jsme jako každý rok přibrali Kostičíka s jeho cestovní klecí a odjeli se dorekreovat na chalupu. Nohy si to tentokrát opravdu zasloužily.